

[Bertel Dahlgaard.]

evnen. Jeg tør i hvert fald med fuldkommen sikkerhed sige, at ingen af deltagerne i de nordiske forhandlinger, heller ikke svenskerne, tænkte sig muligheden af, at Danmarks og Norges bæreevne skulle regnes at være på niveau med Sveriges.

Når den højtærede minister i går foreholdt det ærede medlem hr. H. C. Hansen så strengt, at han havde fortiet visse forbehold, der måtte tages ved en sammenligning, han havde anstillet, mon den højtærede minister så iøvrigt ikke skulle anvende denne moral også på sig selv, når han sammenligner Sveriges og Danmarks militærudgifter? Ministeren anfører, at Sveriges udgifter udgør ca. 5 pct. af nationalindkomsten, medens de for Danmarks vedkommende er 3 pct., men han fortier, at de for det kommende år planlagte udgifter på 1 000—1 100 mill. kr. vil være ca. 5 pct., og glemmer at gøre opmærksom på, at 5 pct. af nationalindkomsten jo er en langt, langt større byrde for Danmark end for Sverige, simpelthen fordi Sverige på grund af sine råstoffer har haft stor gevinst i disse år, medens Danmark på grund af sin mangel på råstoffer har haft milliardtab på vort ugunstige bytteforhold med udlandet. Jeg står uforstående overfor, at den højtærede finansminister vil benytte en så misvisende fremstilling.

I anledning af mine udtalelser om den højtærede udenrigsminister rykkede statsministeren og finansministeren frem som kaudionister for ham. Det betragter jeg som en selvfølgelig ting. Hvis de ikke var villige dertil, ville han jo ikke være udenrigsminister. Men når de derefter synes at ville bestride min ret til at give udtryk for en anskuelse, der er meget udbredt i befolkningen, tror jeg, de går for vidt. Når landets udenrigspolitik under Atlantpagten har ført til en række resultater, som der hersker megen bekymring over i vide kredse, er det dog vist fuldt korrekt her i tinget at henvende sig til udenrigsministeren som den ansvarlige. Det er ham, der er tilrettelæggeren, det er ham, der er den ansvarlige, når der gives efter overfor krav, som den danske befolkning helst ikke ville imødekomme, den, der siger ja, hvor mange mener der burde siges nej. Og bliver rækken af ja'er meget iøjnefaldende og betænkelig, ser jeg ikke, at jeg har krænket god tone, når jeg har brugt betegnelsen „ja-siger“. Jeg

tror iøvrigt, den højtærede udenrigsminister også selv vil være bedst tjent med, at man henvender sig til ham om den udenrigspolitik, der føres.

Behandlingen af denne sigen ja hører jo hjemme under den udenrigspolitiske debat, men det kan ikke være ubeføjet at gøre opmærksom på, at alle disse ja'er ikke vidner om forudseenhed eller overblik over konsekvenserne af udenrigspolitiske handlinger, når man sammenholder dem med udenrigsministerens udtalelser, da Atlantpagten tiltrådtes for tre år siden. Udenrigsministeren udtalte da her i tinget:

„Beslutningen om at tiltræde Atlantpagten kan naturligvis kun tages efter den nøjeste prøvelse og med en klar bevidsthed om, hvad det betyder, hvilke forpligtelser det pålægger os, hvilke følger det vil drage efter sig. Vi går ikke ind i denne politik med bind for øjnene. Vi ved i dag ganske nøje, hvad det er, vi beslutter os til.“

Det lød jo meget kækt og selvbevidst, når ministeren med sådanne ord fejede til side alle de advarsler om konsekvenserne, der lød fra vor side. Men er der nogen, der tror, at han den dag ville have indrømmet, at konsekvenserne kunne blive, hvad vi siden har oplevet: de særlige forpligtelser, enhedskommando betyder for Danmark, dernæst Tyrkiets og Grækenlands optagelse i pagten, 18 måneders tjenestetid, en tysk genoprustning, der i løbet af et kort tidsrum vil gøre dette land til en stærk militærmagt ombejlet fra vest og øst, og endelig muligheden for betydelige fremmede troppestyrker på danske flyvepladser, en mulighed, som den daværende danske udenrigsminister benægtede? Nej, det er der ingen der tror.

Det er denne mangel på overblik over konsekvenser, jeg har tilladt mig at tilskrive udenrigsministerens letbevægelige sind, der altid har haft for let ved at sættes i svingninger, når det stilles overfor de store bevægelser i tiden. Vi tvivler ikke om ministerens begejstring og ærlige tro på den nordatlantiske pagt, men netop denne stærke begejstring er det, der sløver blikket for de konsekvenser, der lurar ude i fremtiden.

Må jeg spørge den højtærede statsminister: Hvorfor vender han sig specielt til mig i anledning af, at jeg har fremsat min mening, men siger ikke et ord til, at det ærede social-